

FALSOS MALATS DE LA FARINX I NAS

pel Dr. PERE BORRÁS i TORRES

A l'esplendorós camp de la Psiquiatria hi pertany un grup de malats que tenen per característica simptomàtica l'estar junyits a una idea fixa que els envolta, traba i domina, de modalitat variada i de causa eficient inconeguda.

Dintre d'aquest marc, hi trobarem els nosofòbics oatacats de malalties imaginàries enquadrant-hi els falsos malalts de la farinx i del nas que, com els del grup, estan dominats o obsessionats per la fòbia llur que no és altra que l'errònia i persistent creença que a la seva gola o al seu nas hi recauen tota mena de trastorns somàtics, funcionals o modalitats arquitecturals, que els fa impossible la vida de relació, empenyent-los a consultar al pràctic o especialista.

Aquest, apurant els ressorts de la investigació clínica, no veslluma cap trastorn local que eficientment expliqui el quadro sindròmic del malalt. Senten picors nasals o faríngies, arrapaments, cossos estranys, dolors locals a la farinx, disfàgia, deficient ventilació nasal, pesantor de cap; que son esquelet nasal no correspon als cànons consagrats per l'estètica i sensacions cenestèsiques, sols o aparellats símptomes o conceptes que els obsessionen i pertorben d'una manera evident.

Es patrimoni de tota mena de persones i en qualsevulla edat l'obsessió nosofòbica i no manca entre els estudiants de medicina al començament dels estudis de patologia: fàcilment cauen en la creença d'observar-se en ells mateixos els símptomes que troben en les descripcions de les malalties en els llibres, que de persistir, fa creure que l'obsessió haurà començat

aleshores per a no deixar-los més. Un metge amic en fou víctima, obsessionant-se amb la idea que el seu aparell circulatori estava malalt, prenent bromurs i altres drogues i acabant per ésser hipocondríac idelirant.

Aquest desgraciats nosofòbics, són els rondaires de dispensaris i consultoris privats dels metges que cercant-hi el guariment físic del seu mal, hi troben correntment la veu d'alerta, de que son sofriment és imaginatiu i que cal consultar a un psiquiatra. Més d'en cop l'especialista creient en la virtut guaridora de la sugestió, sacrifica endebades alguna part de l'orgue afectat.

No enquibirém dins el nostre treball un sens fi de malalts que es veuen constantment amb trastorns minsos de sensibilitat faríngia quan recauen en dones, i no seria impossible fer-los tributaris d'alteracions del funcionalisme de les glàndules endocrines, presos encara com a neurosis faríngies.

En patologia, les qüestions del més i del menys, rauen en el mode d'ésser de l'individu o sigui del remanent psíquic a què està subjecte. La sensació de bola que puja de l'estómac, l'estrangulament, i en fi les sensacions anormals variades, no tenen més valor que un erro de sensibilitat, i constituint el grup de malalts considerats com histèrics, neurastènics, alcohòlics, neurítics, etc., etc.; son solament falsos interpretadors. En alguns la causa es troba i està a la mà del pràctic per a fer-la desaparèixer. En canvi en altres la fortuna no segueix a l'esforç esmersat en trobar la. És que el primitiu trastorn de sensibilitat ha fet arrels fondes en el centre volitiu i el domini de l'home ha finit, i essent ell dominat per l'obsessió, per la idea fixa. Plora, gemit, suplica i fins exigeix el desgraciat malalt que rep l'escomesa d'una pertorbació psíquica d'aquesta mena.

Una malalta així pertorbada la vegérem fa anys, durant una temporada en el Consultori públic que regentém a l'Hospital de N. S. del Sagrat Cor de Barcelona. Sentia estrangulament de la gorja, arrapaments encara de les urpes d'una guineu a la gorja d'ençà que aquest felí la mossegà. Suposem el fet real o solament resultanses d'un somni o d'un deliri oníric. Ens exigia que li treguéssim el mal i que li féssim una operació guaridora dels seus trastorns. Un especialista caigué en la temptació, seccionant-li inútilment la úvula, injúria que en lloc de millorar l'estat de pertorbació psíquica, l'empitjorà.

Les nostres paraules aconhortadores res valgueren, guanyant-nos una marcadíssima hostilitat i no retornant a la vi-

sita. Molt probable que ben aviat entrés a formar part dels estols de desgraciats dements d'algun manicomi.

Els fets clínics dels malalts psíquics del nas, responen a pertorbacions del funcionalisme respiratori, de la sensibilitat general o especial i a imaginàries formes arquitectòniques d'aquest orgue facial. Diuen que els manca la respiració nasal, que l'obstrucció recau en les fosses nasals; cerquen posicions per a que l'aire no falti en sos pulmons i son cervell no vol treballar per la pesantor del cap i el pensar constantment amb sa fòbia. Verament es senten apossèxics. Descriuen modificacions anatòmiques nasals que no trobareu i que fan tributaris d'elles els seus variats sofriments.

La idea dominant ha passat en aquests casos dels àmbits nasals i ensenyorint-se dels centres volitius. El malalt psíquic vol que li treguin la nosa del nas; gesticula, plora, suplica i exigeix una operació lliuradora de les seves penes i sofriments que són els obstacles que s'oposen a la seva tranquil·litat.

Un company de professió és un exemple vivent d'aital deliri. Fa temps que roda per tot exigint que li seccionin el bocí de nas que li queda encara després del sacrifici a què el sotmeté un especialista amb la rinectomia parcial. Se l'apreta i massega sense que es senti de capmolèstia.

Aquest desnasament quirúrgic el creu imperfecte i demana amb insistència i plorant que sigui complet i que s'arribi fins a la turbinectomia. Les observacions amistoses i fins clares i dic clares per voler-li fer entendre que és malaltia psíquica la seva, no hi valen per fer-lo desistir de son equivocat propòsit puix com a home infadigable i obsessionat cerca especialistes i cirurgians que atenguin els seus precs.

Si esbrinéssim els detalls de sa llarga història clínica, que no transcrivim, hi trobaríem que els seus companys d'estudi i després de professió, el tenien com a home d'accions allunyades de la normalitat. Aquesta modalitat psíquica darrerament apareguda, tenia arrels fondes, havent-se endinsat en el seu malalt intel·lecte. Aquí ha plogut sobre mullat.

Un altre cas consemblant és el d'un jove de 24 anys de certa il·lustració, ex-estudiant de jesuïta i que ha passat a la categoria de netejador de rails del tranvia. Una idea obsessionant se el feu seu. No pensava més que una obstrucció nasal que li privava de respirar, apoderant-se-li de tota la seva atenció. Un especialista andalús li proposà una turbinectomia que no dugué

a terme. En canvi el malalt s'ensinistrà amb manera hàbil per a destruir-se els cornets amb aplicacions d'àcid cròmic. Aconseguí el càustic fer desaparèixer el cartílag quadrangular posant en comunicació les dues fosses nasals. Del cornet inferior dret en resta solament la meitat; l'altra desaparegué amb el càustic.

La respiració nasal la fa amb tota amplitud i el malalt sosté que no és així perquè li continua el cap carregat quan vol retornar a l'estudi de textos i que no es pot fixar amb les idees estampades o sigui que es manté apossèxic. S'oposa a nostres apreciacions, insistint que se li seccionin els cornets, malgrat conèixer que els té destruïts per l'acció càustica de l'àcid cròmic que tant destrament ell s'aplicà. No es conforma amb les nostres observacions i tornarà a injuriar-se el nas amb el càustic per no voler atendre la seva súplica, puix creu en el guariment del seu mal, fent ús d'aquest medi.

Darrerament hem vist un nou cas que recau en una senyoreta de 20 anys, que té totes les gràcies per a agradar i que li adorna la cara un nas d'un perfil gairebé grec. Ella es creu lletja i aquesta qualificació es deu a què el seu nas és anormal, excessivament llarg. Demana plorant que se li escursi i se li posi en condicions de visualitat per agradar i agradar-se. No admet nostres raonaments d'ordre estètic en contra, mantenint-se ferma en sa equivocada apreciació. (1)

En altre ordre de malalties passa el mateix. Ací un cirurgià molt entès, trepanà un hipocondríac perquè deia que tenia un tumor cerebral. Feta l'operació la idea obsessionant subsistí.

De la descripció de tots aquests casos clínics se'n dedueix que aquests malalts deuen estar enquibits en les classificacions neuropàtiques, com a afectes d'obsessions orgàniques, de tanta transcendència en el seu psiquisme que l'acaben per trastornar d'una manera global, convertint-los en veritables psicòpates, en els que no hi pot res ni la persuasió, ni tots els mitjans quirúrgics i mèdics posats en pràctica per al millorament o curació del seu mal, que té prou fondes arrels, qual tendència és més aviat la de persistir que la de tornar pels carrils del retrocés o sigui als de la normalitat.

(1) Té historiat el Dr. Cardenal i Fernández un cas d'un expertíssim enginyer que tant bon punt entrava en quiscun saló anant de visita familiar, en sala d'espectacles, cafè, església, etc., on l'aire era viciat, s'observava la sensació de que el seu nas creixia d'una manera esfereïdora adquirint formes de trompa d'elefant. S'amagaba i fugia escapat per a no ésser ovirada pels circumstants sa grotesca cara adornada de consemblant manera. Realment així ho creia. Es un cas que's pot classificar de rino-megalia psíquica.

Una psicoteràpia ben entesa aplicada als seus començos, faria potser més bé als pertorbats psíquicament, que tota altra terapèutica injuriant.

Discussió: Dr. Massot i Palmers (Josep).

Posseeixo casos clínics de molta semblança i d'una manera preferent el d'un jove de 17 anys, amb lesions a primer cop d'ull en els centres nerviosos, per la seva paràlisi glosso-labio-laríngia i que després resultà que era un histèric.

Discussió: Dr. Ricard Botey,

La quantitat de falsos malalts és important: se'n troben que fins diuen que no respiren, arribant molts al suïcidi. El cas clínic del company metge que ha historiat el Dr. Borràs, fou abans tractat per mi fent-li vàries injúries sense que valguessin de res per a remeiar-li la seva fòbia. Realment era home perdut en el concepte psíquic i no era oportú fer-li res més. Tots ells són desconfiats i cerquen qui atengui les seves súpliques per les molèsties que senten, malgrat no trobar-los hi lesions de cap mena.

Rectificació: Dr. Pere Borràs i Torres.

Confirmen els meus volguts companys Drs. Massot i Botey, la importància dels falsos malalts del nas i de la gola, i cadascú recorda a grans trets el seu contingent ben atendible, que els hi agraeixo, tant per la vàlua de l'aportat, com per l'atenció que amb mi han tingut, prenent part en la discussió.

Em plauen els eixamples del Dr. Botey referents al cas clínic del company Dr. S. que coincidim. Afegiré el fet de que suplantà la personalitat llur amb firma d'altre i cartes amb paper timbrat del veritable S. A la fulla clínica també consta el nom del firmant de les cartes que vaig rebre excitants i pregant-me el lliurés dels sofriments i fins descrivint-me el que deuria fer en l'acte quirúrgic que creia pròxim, per no haver-lo encara desesperançat. Vaig fer més; donar coneixement al Dr. S., el mateix malalt, que un fòbic nasal, li prenia el paper timbrat i que malfiés de la seva amistat si realment era amic, perquè el podria comprometre. Més tard vaig descobrir la simulació i lo molt que havia excitat al Dr. Lleó Cardenal, amic i condeixeble seu per a que també l'operés.